

CHAPTER – 62

சங்க இலக்கியத்தில் பழந்தமிழரின் வானியியல் தொழில் நுட்பம்

மா.அனிதா

ஆய்வியல் நிறைஞர், வரலாற்றுத் துறை,
ஜெயராஜ் அன்ன பாக்கியம் மகளிர் கல்லூரி,
பெரியகுளம், தேனி மாவட்டம்.

முன்னுரை

தமிழ்நாட்டில் வானியியல் அதன் அடிப்படையில் எழுந்த சோதிடத்திலும் 'வல்ல அறிஞர் அறிவர், கணி, கணியன் என அழைக்கப்பட்டனர். கணியன் பூங்குன்றன், பக்குடுக்கை நன்கணியார், கணி மேதாவியார் என்போர் புலவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். அரசனுடைய அவையில் பெருங்கணிகள் இருந்ததைச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. நாழிகைக் கணக்கராவர். 'மூவகைக் காலமும் நெறியினாற்றும் அறிவர்' எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழர்கள் ஆண்டினை ஆறு பருவங்களாகப் பகுத்தாற் போலவே ஒரு நாளையும் ஆறு சிறுபொழுதாகப் பகுத்தனர். வைகறை, காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு, மாலை, யாமம் என்பன அவையாகும். ஒரு நாளைக்கு அறுபது நாழிகைகள் என்று கணக்கிட்டுள்ளனர். ஒரு நாழிகை என்பது 24 நிமிடங்கள் கொண்டதாகும். தாமே ஒளிவிடக்கூடியன நாண் மீன்கள் என்றும், ஞாயிற்றிடமிருந்து கடன் பெற்று ஒளிர்வன கோள் மீன்கள் என்றும் பெயர்பெறும். ஞாயிற்றின் ஒளியைக் கொண்டு ஒளிர்வன ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி என்பனவாம். இராகுவும், கேதுவும் இராக்கோள்கள் அல்லது நிழற்கோள்கள் எனப்படும். ஞாயிறு நாண்மீன் எனினும் அதனைக் கோள் மீன்களோடு சேர்த்தது ஏன் என்ற வினாவெழும். மண்ணும் ஒரு கோள் ஆதலாலும், அது ஞாயிற்றைச் சுற்றி வருவதாலும், அதன் சுழற்சியைக் கணக்கிட அதற்கு நேர் எதிரிலிருக்கும் ஞாயிற்றின் போக்குக் கணக்கிடப்பெறுகிறது. ஆகையால் திங்களாகிய கோள்மீன் ஒவ்வொரு நாளுக்கும் நிற்கும் நிலையே நாண்மீன். அது ஞாயிற்றோடு சேர்வதும், பிரிந்து எதிர்ப் பக்கம் சேர்வதும் நிகழ்கையில் அதன் ஒளி நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து முழு வட்டமாகும்.

“மாக விகம்பின் வெண்டிங்கள்
மூவைந்தான் முறை முற்ற”¹

என்ற புறநானூறு பாடல்வரிகள் மூலம் அறியலாம். மேற்கூறியதைப் போல சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் தமிழரின் வானியல் அறிவைப் பற்றி விளக்குவதே இந்த ஆய்வு கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

நாண் மீனும் கோள் மீனும்

தாமே ஒளிவிடக்கூடிய நாண் மீன்கள் என்றும், ஞாயிற்றிடமிருந்து கடன்பெற்று ஒளிர்வன கோள் மீன்கள் என்றும் பெயர்பெறும். இந் நாண்மீன், கோள்மீன் பற்றிப்பல குறிப்புக்கள் கிடைக்கின்றன. அகன்ற மன்றத்தில் ஆட்டுக்கிடாய்களும் சிவலைப் பறவைகளும் விளையாடும் காட்சி நீலவானில் நாண்மீனும் கோள்மீனும் விராவியதுபோல் இருந்ததை,

“நீன்ற விசம்பின் வலனோர்பு திரிதரு நாண்மீன் விராய
கோண்மீன் போல மலர்தலை மன்றத்து

மேழகத் தகரொடு சிவல்விளை யாட”²

இப்பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

ஒருவர் பிறக்கும் நாளில் விண்ணகத்தில் திங்கள் நின்ற இடத்திலிருந்த மீனே நாண்மீன் எனப்படுகிறது. பொன்னால் செய்த சிறு கலங்கள் திங்களைச் சேர்ந்த நாண்மீனை யொத்திருந்ததை,

“மதிசேர் நாண்மீன்போல நவின்ற சிறுபொன் நன்கலம்”³

இப் பாடல் வரிகள் முலம் தெரியவருகிறது.

ஒருவர் பிறந்த பொழுது ஆட்சிபெற்றிருந்த நாள் மீனின் அடிப்படையில் அவர்கட்கு நன்மையும் தீமையும் அமையும் என்பது சோதிடநூற் செய்தியாகும். மாங்குடி கிழார் பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனை வாழ்த்தும் பொழுது

“நின்று நிலை இயர் நின் நாண்மீன் நில்லாது படாஅச் செலியர் நின் பகைவர் மீனே”⁴

விண்மீன்கள் கோள்கள் ஆகியவற்றின் நிறம் வடிவம் ஆகியவை தமிழர்க்கு நன்கு தெரிந்திருந்தன. வெண்மை நிறம் உடையதை வெள்ளியென்றும், செந்நிறமுடையதைச் செவ்வாய் என்றும் பெயரிட்டழைத்தனர். அனுடத்தை முடப்பனை என்றும், புனர்பூசத்தைக் கயம்(குளம்) என்றும் கூடலூர் கிழார் குறித்துள்ளார்⁵ வெள்ளிமீன் விடியற்காலத்தே தோன்றுவது. ‘வெள்ளி தோன்றப் புள்ளுக்குரலியம்ப’⁶ “விடியற் காலத்தில் திங்கள் ஒளி மறைய வெள்ளி விளங்கிற்று”⁷ என்று கூறுவதை காணலாம். இனி வெள்ளிமீன் வடக்குத் திசை விட்டுத் தெற்குத் திசைக்குப் போகுமாயின் வற்கடம் தோன்றும் எனப் பட்டறிவால் அறிந்திருந்தனர்.

“வசையில்புகழ் வயங்கு வெண்மீன்
திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்”⁸

காவிரி நீர்சுரந்தூட்டும் என்றார் உருத்திரங்கண்ணனார். மழைக் கோளாகிய வெள்ளி வடக்கே இறைஞ்சினால் மழையுண்மையும், தெற்கெழுந்தால் மழையின்மையும் நேர்வதனைப் பதிற்றுப்பத்து,

“வறிது வடக் கிறைஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி பயங்கெழு
பொழுதோ டாநியம் நிற்ப”⁹

என்கிறது.

இதனை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனாரும்,

“வெள்ளி தென்பலத் துறைய விளைவயல் பள்ளம் வாடிய பயனில் காலை”¹⁰

என்று கூறுவார்.

இங்ஙனம் சனிமீன் புகையினும் திசைகளில் புகை தோன்றினும் தெற்கே வெள்ளி போனாலும் பாரியின் நகட்டில் மழை தவறாது என்று கபிலர் பாடுவார்.

“மைம்மீன் புகையினும் தூமம் தோன்றினும் தென்றிசை மருங்கின் வெள்ளி யோடினும்”¹¹

ஞாயிறு வேறுபட்ட தோன்றுதலும், எரிகொள்ளி விழுதலும் தீயவை நிகழ அறிகுறிகள் என்று நம்பியுள்ளனர்.

“அலங்குகதிர்க் கனலி நால்வயிற் றோன்றினும்
இலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்”¹²

கோவூர் கிழார் குளமுற்றத்துக் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனுடைய எதிரிகள் அவன் படையெடுப்பால் தமக்கு அழிவுவரப் போகிறது என்பதனைத் தீய சகுனங்கள் மூலம் உணர்ந்து அஞ்சினர் என்கிறார்.

“திசையிரு நான்கும் உற்கம் முற்றவும் பெருமரத் திலையி நெடுங்க்கோடு
வற்றல் பற்றவும் வெங்கதிர்க் கனலி துற்றவும்”¹³

எட்டுத் திசைகளிலும் எரிகொள்ளி விழுவதும் ஞாயிறு பல இடத்தில் தோன்றுதலும் இங்குக் கூறப்பட்டன. செவ்வாய் மீன் கடல் நடுவே தோன்றும் படகின் கண் இடப்பட்ட விளக்குப் போல விளங்குவதாகப் புறப்பாட்டொன்று கூறப்பட்டுள்ளது.

“முந்நீர் நாப்பண் திமில் சுடர் போலச் செம்மீன்
இமைக்கும் மாசு விசும்பின்”¹⁴

சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும் பொறை இறக்கப்போகும் செய்தியைச் சில உற்பாதங்கள் மூலம் அறிந்து தாம் அஞ்சியதாகவும், அவ்வச்சம் உண்மையாகும் வண்ணம் ஏழாம் நாளிலவன் மாய்ந்ததாகவும் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார் கூறுகின்றார்.

உறையூரில் முதுகண்ணன் சாத்தனார் என்னும் புலவர் சோழநாட்டின் அறிவு வளத்தினைப் பாராட்டும்போது “செஞ்ஞாயிறு செல்லுகின்ற வழியும், அந்த ஞாயிற்றினது இயக்கமும் அவ்வியக்கத்தாற் சூழப்படும் பார்வட்டமும் காற்று இயங்கும் திசையும் காற்றின்றி வெற்றிடமாக

உள்ள ஆகாயமும் ஆகியவைகளை நேரிற் சென்று கண்டவர்கள் போல நாளும் இத்துணையளவுடையன என்று சொல்லும் அறிஞரும் உள்ளர். என்கிறார்.

“செஞ்ஞாயிற்றுச் செலவும் அஞ்ஞாயிற்றுப் பரிப்பும் பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும் வளிதிரிதரு திசையும் வறிது நிலையிய காயமும் என்றிவை சென்றளந் தறிந்தோர் போல வென்றும் இனைத்தென பாரும் உளரே”¹⁵

இதனால் ஞாயிற்றுக்கு மற்றவற்றை ஈர்க்கும் ஆற்றல் உண்டென்றும், வானில் காற்றில்லாத வெற்றிடம் உண்டென்றும் அன்று அறிந்திருந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது. இங்ஙனமே மதுரை எரியுண்ட காலம் பற்றிய குறிப்பொன்று சிலம்பில் வருகின்றது,

“ஆடித் திங்கள் பேரிருட் பக்கத்து அழல்சேர் குட்டத்து அட்டமி ஞான்று வெள்ளி வாரத்து ஒள்ளொரி யுண்ணும்”¹⁶

ஆடித்திங்களின் கிருட்டிண பக்கத்து அட்டமியும் கார்த்திகையின் குறையும் சேர்ந்த வெள்ளிக்கிழமையன்று மதுரை தீயால் உண்ணப்படும் என்பதாகும்.

முழுமதிநாளில் சூரியனும் திங்களும் எதிரெதிராக நிற்கும். திங்கள் தோன்றும் போது கதிர்மறையும். இதனை,

“உவவுத்தலை வந்த பெருநாள் அமையத்து இருசுடர் தம்முள் நோக்கி யொருசுடர் புங்கண் மாலை மலைமறைந் தாங்கு”¹⁷

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

தூமம் புகைக்கொடியென்றும் கூறப்படும்; தூமகேது என்பதும் இதுவே; இது வட்டம், சிலை, நுட்பம், தூமம், என்னும் கரந்துறை கோட்கள் நான்கனுள்ளொன்று; இதன் தோற்றம் உலகிற்குப் பெருந்தீங்கு விளைவிக்குமென்பர் என்பதை,

“தூம கேது புவிக்கெனத் தோன்றிய”¹⁸

முடிவுரை

மேற்கண்டவாறு பண்டையத் தமிழரின் வானியல் பற்றிய அறிவியலும், ஆராய்ச்சியும் சிலேட்டர் போன்ற அறிஞர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டது பொருத்தமே என்பதை உணரமுடிகிறது. இன்றைய கணிப்பொறி பயன்படுத்தும் காலகட்டத்தில் நம் பழந்தமிழரின் வானியல் அறிவு அதையும் மிஞ்சும் அளவிற்கு சிறந்து விளங்கியிருக்கிறது என்பது போற்றுதற்குரியதாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்:

புறநானூறு – பாடல். 400.

- பட்டினப்பாலை – பாடல். 67–77
புறநானூறு – பாடல்.160.
புறநானூறு – பாடல்.24.
புறநானூறு – பாடல்.229.
புறநானூறு – பாடல்.385.
புறநானூறு – பாடல்.398.
பட்டினப்பாலை – பாடல். 1–2.
பதிற்றுப்பத்து – பாடல். 24.
புறநானூறு – பாடல்.338
புறநானூறு – பாடல்.117
புறநானூறு – பாடல்.35
புறநானூறு – பாடல்.41
புறநானூறு – பாடல்.60:1–2
புறநானூறு – பாடல்.30.
சிலப்பதிகாரம் – கட்டுரை காதை – 133 –35.
புறநானூறு – பாடல்.65.
புறநானூறு – 117,
கம்ப மந்தரை சூழ்ச்சி, 21.